

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστόν και δεύτερον αριθμούντες χρόνον
'στην κλεινὴν ἐλευσίω γῆν τῶν Παρθενῶν.

Ἰλιγα ἐνηκόσα κι' ἕξη
κι' ἄλλα χάρτια Μπαρμπαλέτη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γρόμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὰ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὰ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ἕξνα ὅμως μέρα—ὁ ἕκαστος φράγκα καί' στὸ χέρι.

Εἰκοστὴ Σεπτεμβρίου καὶ τρίτη,
πανηγύρι μεγάλο' στὴν Κρήτη.

Ἐνηκόσα πενήντα κι' ἕξη
κι' ὁ Ζαφίρης σκιρτῶν' στὰ Χανιά.

Μὴν ἔρχαντες τὸν φόνον τοῦ παππᾶ τῶν Μακεδόνων.

Πάει καὶ τῆς Κορυτοῦς ὁ Δεσπότης... ἄλλο θύμα,
νέος μάστιξ, νέος ἦρας,
τὸν θρηναί λαὸς καὶ κληῖρος,
κι' ἀκονίζονται σταθιὰ' στὸ νεοκαμμένο μνήμα.

'Στῆς αἰματωμένης γῆς στρέφεται τὸ μακελλεῖο,
πόλεμος' στὴν Ἐκκλησιὰ, πόλεμος καί' στὸ Σχολεῖο,
πόλεμος φωνάζουν ὅλοι καὶ παππάδες καὶ δασκάλου,
κι' ὁ σταυρὸς καὶ τὸ βιβλίον γίνεται θυσία πάλι.

Τοῦ παππᾶ τὸ θυμιατῆρι θέλει νὰ θυμιάξῃ τώρα
λεβεντομαῖς ἐκδικητῶν
καὶ μαχαίρα μαχαίτων,
ποῦ σκορπιῶν μαθρα ριζικὴ καὶ κοράκι σαρκόβουρα.

'Ἐκεῖ πέρα προπαγάνδαις δολοφονῶν καὶ συνάφρα,
λὲς καί' βγῆκαν ἀπ' τὸν Ἄδην,
σπέρνον σάραξ' στὰ χωράφια
μὲ τὸ φῶς, μὲ τὸ σκοτάδι.

Πόσα πέφτουν νεκρά παλληκαρία ζηλεμένα
διγὰς τώρα καὶ σταυρὸς διγὰς ὄνομα κανένη.
Τοὺς προμάχους ἐκεῖ κάτω μῆτε δέσφη στεφανῶνει,
μῆτε τὴν παλληκαριὰ τῶν ἡ γαλιζία σαβανῶνει.

Μόνο λείπει μία οὐκλα μ' ἄλλωσιδες φορτωμένη:
οὐκλα ποῦ πέφτει' ἐδῶ πέρα
τώρα μὲ' στὰ γούματά μου σβύσετε λημονομένιοι
γῆ νὰ λάμψετε μὲ' μέρα.

'Στῆς Ἑλληνικῆς πατρίδος τὴν ἀτέλεωτη τὴ μάχη
σιδερόκαρδοι πετάτε,
μὰ γερόντισσα κυττίε
τοῦ παιδιοῦ τῆς τοῦς φονιάδες πῶς τοὺς πελεκᾷ μονάχη.

Σηκωθῆτε σηκωθῆτε
καὶ νεκροὺς ἐκδικηθῆτε,
κι' ἄς ἀνοίξουν' στὸν Δεσπότη τῶν μαρτύρων οὐρανοῦ
κι' ἐκδικήσεως σημάια τέτοιο ράσσο νὰ γερῆ.

'Ο Φασουλῆς ἐν ὕμνοις χαίρειτῶν τῶν Ἀρμωστῶν τὸν νέον τῶν Κρητῶν.

Χαίρε λαϊκῶν, προσκυνητῆ,
καὶ φρόνιμη καὶ συνετῆ,
καὶ καύχημα τῆς σιωπῆς,
ποῦ γινεαι πρῶτος τσελεπῆ.

'Ἐχει καὶ γῶδι καὶ μουλά,
ἔχει στολισματα πολλὰ,
εἶσαι καὶ φιλοδικαίος καὶ ταδίκια δὲν θέλεις
καὶ δὲν βροντᾷς καθὼς ὁ Ζεὺς' στὸς κῆλπους τῆς Σεμῆλης.

Σὸ τῆς Κορώνης ἐλευκτὸς καὶ τῆς Βουλή'ς καμάρ,
ἔχει καὶ κόμμα σι γῆλο, ποῦ δὲλοῦ δὲν λιμάρει.

Ἀπὸ παντοῦ γερνᾷρεσαι,
καθβαλικαῖσι χαιρέσαι,
πᾶς εἴσε κομμοῖνει,
γὰρ σὲ ζηλοῦσι ὅι λαοί,
κι' ὅπου πατήσε, τσελεπῆ,
πυγᾶσε φανεροῖνει.

